

ערב אביב*

מיידיש: מנחם פרי**

אבל אני – איני שואל,
אני מתיר את הקפוטה
ורץ לי בחסדי האל,
עם קורן-אור בבץ ארקדה.

דוקא כמו במראהו כאן
את ערב האביב אהב –
לבוש בסמרטוטי-ענן
תפרו בקרן של זהב.

טובה הרוח הקרה
שבה הוא בערפי יחבט,
כשמלפנים נושקות, מפנקות,
את לחיי נשיפות מתוקות.

אותי מלהיב גם בדל שמיו,
נחשף רענן בטרהרה,
כמו גוף צעיר תמים-חסוד
של נערה יהודית כשרה.

אני נמס, עולז מענג,
יעת קרן בת-חורין תהל
לרקד ולשחק עם צל,
ומשחק באש הצל...

האור קצת כמעברת,
וכנראה – עם תאומים:
כפורון אוחו – נדמה כי חרף,
משב קליל – אביב חמים.

אשכים לקום – הגג כסוף
ותבלול בחלונות;
אך בחוץ תגבהנה עוף
למרומים יונים לבנות.

נטיפי הקרח, כמו גרות
מדלקים באורים בהירים,
נמסים ומנטפים –
האם בוכים או מאשרים?

פנה ללוח! – מה, אביב?
מה הוא סתם שם מברבר!
עזים הלואי שכה תדענה
בגנת הרבי לכרכר!

דע, אביב עדין לא,
ערבו של האביב בחוץ,
עוד תחטף התקררות –
בינתים השאר רכוס.

* נכתב מיד לאחר מה שמכונה "האביב" הפוליטי ברוסיה. (הערת המחבר)

** ראו מסה של מנחם פרי על שירו של ביאליק בעמוד 285.

כן, אהב את פריטתו
במנעדים העדינים
של אור וצל... כמו יש בזה
אלפי טעמים, אלפי חנים;

האוויר מחליף צבעים קצת,
כמו כלה בארוסים...
תזרח – ותכף תתביש,
תקרן – מיד תשפיל ריסים.

הנה מאיר, הנה מחשיך
והנה יחדו זורמים
אור עם צל... כן, יש בזה
אלפי חנים, אלפי טעמים...

והנה? התשמעו?
יגנח, יחרק שם במרחק.
נוזל שם משהו, נבקע,
מכל העברים נדחק.

משהו רוגש למטה...
הנה הנה שם יגלו
איה כח שדכא וסבל
ברזל וקרח שבר יוכלו...

זרמי המים השקטים
יחדו כלם ובתנופה,
כאיש אחד, בעצה אחת,
שכם אחד יתנו דחיפה –

"היהופ, אחים!" – ולהשבר
הקרח העבה חייב,
זה אשר מהם הסתיר
שמים, שמש וכוכב.

ודרך הגשרים יניסו
גלים רחבים שופים בדרור
מחנות-מחנות שבירים של קרח –
להגלותם אל ים שחר:

"לכו לכל ימי השחור!" –
ורסוקים קטן-קטן
ליום סטירות קרות
וצליפות חמות עמן.

חמורי גלים ילקום,
יחבטו מקלות-קרנים;
אבנים אלמות יריעו,
יזמרו דגים במים...

והנה, משחרר, מאשר,
ישתפך רחב, רחוק,
ולחביבו אביב יפה
יקדים שלום בבת-שחוק...